

Sfântul Benedict

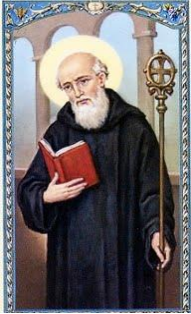
Medalia și Crucea Sfântului Benedict

Cuprins

1	Biografie.....	3
2	Crucea și Medalia Sfântului Benedict	4
2.1	Istoric.....	4
2.2	Semnificația inițialelor de pe Medalie	5
3	Sfântul Benedict - abate, patron al Europei	6
3.1	Student la Roma	6
3.2	Un nou mijloc	7
3.3	Faima de care se bucura Montecassino.....	8
3.4	“Paradisul” lui Benedict.....	9
3.5	Fecioara Scolastica	11

1 Biografie

Sfântul Benedict – pomenit și în mesajele Mariei Divine Milostiviri (ital. San Benedetto di Norcia, n. 480, în Nursia - d. 543, la Monte Cassino) este întemeietorul ordinului creștin al călugărilor benedictini, sfânt patron al Europei și al tinerilor studioși. Este venerat de toate bisericile creștine care recunosc cultul sfinților.

Sf. Benedict

Benedict s-a născut în anul 480, în Nursia (Norcia, în Umbria), ca fiu al unor nobili romani bogați și buni creștini. Numele său, Benedict (în latină Benedictus) se traduce în limba română prin „binecuvântatul”. Tradiția, acceptată de Sfântul Beda, spune că Scholastica era sora geamănă a lui Benedict.

Copilăria și-a petrecut-o la Roma, unde trăia împreună cu părinții săi și unde a făcut studiile. La Roma, s-a îngrozit de starea moravurilor de acolo. Pentru a scăpa de exemplele rele ale moravurilor din Roma, s-a retras într-o peșteră, în apropiere de oraș, lângă Subiaco. Acolo a stat trei ani și i s-au alăturat și alți călugări, unde a fondat mai multe mănăstiri.

În 529, s-a stabilit la Monte Cassino, unde a înființat cea mai cunoscută mănăstire din Apusul Europei, considerată ca fiind mama mănăstirilor benedictine.

În aceeași regiune, sora sa, Scholastica, conducea o mănăstire de maici.

Pornind de la regulile monastice scrise de Sfântul Pahomie, Sfântul Vasile cel Mare, Sfântul Augustin, Sfântul Casian, Sfântul Honorat de Lerins, Sfântul Cezar de Arles, Sfântul Benedict a redactat noi reguli. În aceste reguli erau prevăzute, în mod exigent, obligațiile zilnice ale călugărilor.

Viața călugărilor se baza pe trei principii: fecioria, sărăcia, ascultarea. Benedict a introdus modul de viață modest și cumpătat al călugărilor în mănăstire ca:

- o viață celibatară
- o hrănire frugală, unde carnea patrupedelor era interzisă
- mâncare gătită se consuma o dată pe zi
- limitarea consumului de vin
- a stabilit timpul pentru rugăciune, meditație, muncă și dormit
- relațiile din mănăstire fiind stabilite ca într-o familie, astfel starețul fiind tratat ca un părinte (tată), iar călugării ca frați

Primirea în ordinul călugăresc era foarte strict verificată și se realiza după trecerea unor probe, prin care se constata seriozitatea și sinceritatea candidatului.

Benedict a decedat la data de 21 martie 543, iar sora sa geamănă, Scholastica, care înființase o mănăstire pentru maici, urmând aceleași reguli ale benedictinilor, a decedat la 10 februarie din același an.

Sursa: http://ro.wikipedia.org/wiki/Benedict_de_Nursia

2 Crucea și Medalia Sfântului Benedict

2.1 Istoric

Aceasta are origini antice: a avut cea mai mare popularitate începând cu sec. al XI-lea, datorită Papei Leon al IX-lea, sfânt, fost călugăr benedictin. Este bine cunoscut episodul trăit de viitorul Papă, pe când era încă doar un copil și se numea Brunone: în timp ce dormea, a fost atacat și mușcat de o broască râioasă veninoasă, mușcătură de pe urma căreia a căzut bolnav grav. Câteva luni mai târziu, muribund fiind, a avut o viziune: o scară luminoasă de pe care cobora un bătrân, sprijinit într-un baston pe care era imprimată crucea lui Cristos. Cu acel baston, bătrânul atinse băiatul, vindecându-l pe dată, în chip miraculos. Apropiindu-se, Brunone l-a recunoscut în vechiul bătrân pe venerabilul Sfântul Benedict.

Medalia față-verso

Crucea față-verso

Papa Benedict al XIV-lea a aprobat în 1742 devoțiunea față de crucea-medalie a Sf. Benedict, stabilind în mod definitiv desenul medaliei. Aceasta, pe una din fețe, poartă imaginea Sf. Benedict ce ține în mână o cruce, în timp ce pe reversul ei este încrustată o altă cruce cu inițialele în latină ale unei rugăciuni. Pe fața medaliei Sf. Benedict mai este și un potir din care iese un șarpe, pentru a aminti modul în care sfântul s-a salvat de la moarte, făcând semnul crucii asupra unei cupe de venin care-i fusese oferite (vezi Mc 16,17-18). Potirul de cristal s-a spart în bucăți la binecuvântarea sfântului. Inițialele rugăciunii amintesc tocmai această minune.

La rândul ei, medalia este încrustată, în mod vizibil pe ambele fețe, într-un crucifix: acest crucifix-medalie a Sf. Benedict mai este numit și crucifix al morții bune și aceste pentru a pomeni moartea Sf. Benedict care a murit la picioarele altarului, în picioare, cu mâinile ridicate spre cer, după primirea Sfintei Împărtășanii. Același Sf. Benedict apărându-i Sf. Gertrude, o mare sfântă benedictină, a confirmat că va fi alături, în momentul morții, de toți cei care i-ar fi pomenit moartea glorioasă pe care Domnul i-o conferise.

Aceste crucifixe-medalii, pentru a avea eficacitate spirituală, după cum e prevăzut și aprobat de către Biserică, trebuie să aibă o binecuvântare specială făcută de către preot, folosind textul aprobat de Papa Benedict al XIV-lea prin documentul care începe cu cuvintele *Coelestibus Ecclesiae Thesauris* (din 12 martie 1742) și care se găsește în Ritualul Roman al binecuvântărilor. Preotul concludă, binecuvântând și imaginea lui Isus și crucea. Medalia și crucea-medalie a Sf. Benedict, pot fi atârdate la gât sau purtate altfel, dar nu în contact cu pielea, și poate fi atârdată pe pereți.

Prin respectiva binecuvântare, în sintonie cu textul care însoțește medalia, se cere lui Dumnezeu să îndepărteze puterea diavolului. Se imploră pentru credinciosul care va purta crucea și care se va angaja în împlinirea faptelor bune, sănătatea sufletească și trupească, precum și sfințenia și harurile pe care Biserica le-a conferit călugărilor cu care se stabilește astfel un fel de frățietate spirituală. În sfârșit, se

cere lui Dumnezeu ca cei care vor purta medalia să caute să evite ispitele și înșelăciunile diavolului, cu ajutorul milostivirii Sale, pentru ca să se prezinte în fața Lui sfinți și neprihăniți.

Sursa: <http://www.profamilia.ro/intrebi.asp?id=13>

2.2 Semnificația inițialelor de pe Medalie

C.S.P.B.—*Crux Sancti Patris Benedicti*
(The Cross of the Holy Father Benedict)

V.R.S.N.S.M.V.S.M.Q.L.I.V.B.
stand for the verses

Vade Retro Satana!
Nunquam Suade Mihi Vana.
Sunt Mala Quae Libas;
Ipse Venena Bibas

(Begone Satan!
Suggest no vain things to me.
Evils the cup thou offerest;
Drink thou thine own poison)

Pax (*Peace*)—
the motto of the Benedictine Order,
to denote a blessing which the Medal
brings upon the devout wearer

C.S.S.M.L.—*Crux Sacra Sit Mihi Lux*
(May the Holy Cross be my light)

N.D.S.M.D.—*Non Draco Sit Mihi Dux*
(Let not the dragon be my guide)

Inițiale	Poziție	Latină	Română
PAX	Sus	<i>Pax</i>	Pace
I.H.S.		<i>Ihesus</i> sau <i>Iesus</i> <i>Hominum Salvator</i>	
V.R.S.	Lateral dreapta	<i>Vade retro Satana!</i>	Mergi înapoia mea, Satano!
N.S.M.V.	Lateral dreapta	<i>Nunquam suade mihi vana!</i>	Niciodată să nu mă înșeli cu deșertăciuni!
S.M.Q.L.	Lateral stânga	<i>Sunt mala quae libas.</i>	Sunt rele cele ce verși
I.V.B.	Lateral stânga	<i>Ipse venena bibas!</i>	Bea-ți singur otrăvurile!
CSPB	Între brațele crucii	<i>Crux Sancti Patris Benedicti</i>	Crucea Sf. Părinte Benedict
CSSML	Pe brațul vertical	<i>Crux sancta sit mihi lux</i>	Sfânta Cruce să-mi fie lumină
NDSMD	Pe brațul orizontal	<i>Non draco sit mihi dux</i>	Nu balaurul să-mi fie conducător

3 Sfântul Benedict - abate, patron al Europei

“Tu l-ai făcut ilustru prin sfințenie și însemnat prin minunile sale, l-ai făcut învățător eminent pentru viața monastică, și tuturor l-ai indicat ca învățător de înțelepciune spirituală prin dragostea față de rugăciune și de muncă. Strălucită călăuză a popoarelor spre lumina evangheliei, și înălțat la cer pe o cale luminoasă, el învață oamenii din toate timpurile să te caute pe tine, o, Părinte, pe drumul cel drept și să caute bogățiile cele veșnicie pregătite de tine!”¹

Grigore cel Mare este singurul care ne povestește, cu credibilă veridicitate, în Dialogurile sale, viața sfântului Benedict, chiar dacă cu criterii istorice diferite de cele de azi. “Dacă exista un om B spune cardinalul benedictin Schuster B care să nu înghită cu ușurință cele ce i se spuneau, acesta era, desigur, Grigore, obișnuit să nu creadă dintr-o dată, să analizeze, să cântărească cuvintele și ale sale, și ale altora”².

Benedict s-a născut prin anul 470, la Norcia, la circa 80 km de Roma, într-o familie cu stare economică bună, care își putea permite să-l trimită în capitală, însoțit de credincioasa sa doică, pentru a se perfecționa în studii fără să piardă bunele moravuri.

3.1 Student la Roma

Dacă în Cetatea Eternă domnea un pic de pace și se aprinsese din nou speranța întoarcerii la strălucirea din antichitate, aceasta se datora lui Teodoric sau, mai bine spus, consilierilor săi, ca Boețiu și Casiodor. Când, în luna mai a anului 500, regele ostrogot a vizitat Roma și a ținut strălucitul său discurs în for, probabil în mijlocul numeroșilor studenți adunați acolo din curiozitate, se afla și Benedict. Sigur era Fulgențiu africanul, viitorul episcop de Ruspe, care a rămas așa de impresionat de spectacol, încât a exclamat: “Cât de strălucitor trebuie să fie Ierusalimul ceresc, dacă Roma imperială e așa de frumoasă!”

Dar încântarea a durat puțin, din cauza luptelor interne dintre romani și regele ostrogot care a trimis la moarte persoanele cele mai de vază din oraș. Ce să mai spunem apoi despre intrigile și invidia ce a pătruns în Biserică acolo unde, lângă regele arian, se acuzau unii pe alții? Merita oare osteneala de a continua studiile B trebuie să se fi întrebat Benedict B pentru ca apoi să se pună în slujba unor oameni corupți?

Și-a luat inima-n dinți și, împreună cu doica sa, s-a dus la Enfide, astăzi Affile, la circa 9 km de Subiaco, oaspete al parohului locului. Dar nu a rămas mult timp acolo; fără știrea doicii, el a dispărut, retrăgându-se într-o grotă în mijlocul pădurilor de la Subiaco, în ceea ce astăzi se cheamă Peștera Sfântă. Pe atunci, nu avea nimic sacru, ci era doar un bârlog în mijlocul unor râpi. Norocul său a fost că un călugăr cu numele Romano l-a descoperit pe el și bunele sale intenții, l-a vizitat cu regularitate, dându-i sfaturile necesare și ceva hrană.

Pentru Benedict au fost trei ani de meditație și de rugăciune profundă. A avut momente puternice de ispite privind întoarcerea în mijlocul lumii sau renunțarea la castitate, ca semn al dăruirii sale totale lui Dumnezeu. Le-a depășit cu ajutorul Celui Preaînalt, pe care l-a implorat prin rugăciuni continue

¹ Din Prefața sfântului din suplimentul monastic MR, 1980, 153.

² A.I. Schuster, Storia di san Benedetto e dei suoi tempi, Ed. Abbazia di Viboldone, Milano 1965, pag. 11.

susținute de penitențe foarte grele. Deși Romano a menținut secretul în privința ascunzătorii sale, a fost descoperit de păstorii de prin împrejurimi și pacea din peștera sa a dispărut.

În scurt timp, mănăstirea din Vicovaro, o cetate nu foarte departe de Subiaco, l-a ales ca abate. Experiența a fost dezastruoasă: acei călugări vicleni l-au voit pe Benedict ca superior numai pentru a face o figură frumoasă înaintea episcopului, care cerea o reformă serioasă a moravurilor lor deloc laudabile, dar când și-au dat seama că abatele, deși tânăr, cerea ascultare, au încercat să-l otrăvească. Benedict, după ce a scăpat de acest pericol, s-a întors direct în locul său retras de la Subiaco.

Acolo se găseau însă mulți tineri care, ca și el, voiau să trăiască numai pentru Dumnezeu și departe de vanitățile și corupția lumii. Foarte curând, a trebuit să pregătească pentru ei douăsprezece mici mănăstiri; în fiecare a pus câte un abate cu doisprezece călugări, în timp ce el îi supraveghea pe toți și se îngrijea într-un mod deosebit de novici. În acea perioadă, la Roma au venit doi fii de nobili, Maurus și Placidus, care au ajuns colaboratorii săi.

Prezența acestor tineri deosebiți în jurul lui Benedict a început să-l deranjeze pe preotul Fiorenzo, parohul locului, deoarece viața lor era o dojană continuă la adresa moravurilor sale. Nefericitul preot a reușit să le facă imposibilă viața tinerilor călugări: profita de orice ocazie pentru a le arăta tinere stricte, cu singurul scop de a-i tulbura. Benedict s-a gândit bine să-și schimbe locul, chiar și pentru faptul că avea de realizat un proiect mai bun la Montecassino.

În timp ce se afla în drum spre noua destinație, alături de un grup format din cei mai curajoși, a fost ajuns de un alt grup de călugări rămași la Subiaco, pentru a-l invita să se întoarcă din drum, deoarece Fiorenzo murise înmormântat sub dărâmăturile casei sale, care a căzut în timpul unui bal. Dar zarurile erau deja aruncate și Benedict și-a urmat drumul.

3.2 Un nou mijloc

Într-o zi, între anii 525 și 529, el a luat în posesie acel pisc de munte situat între Lazio și Campania, numit Monte di Cassino, prin raportare la orașul ce se afla la picioarele sale. Pe acel loc rupestru, primit în dar nu știm de unde, a voit să construiască cetatea de pe munte de care vorbește evanghelia.

Transformările ce s-au petrecut acolo prin opera lui Benedict țin cu adevărat de miraculos. În jurul primelor construcții ridicate deasupra ruinelor micilor temple păgâne, s-a dezvoltat foarte rapid acel model de abație care, înmulțindu-se în întreaga Europă, i-a dat acesteia un spirit creștin.

Pe bună dreptate e reținut faptul că adevărata capodoperă a lui Benedict a fost Regula. Chiar dacă nu se știe încă dacă redactarea care poartă acest nume a fost scrisă în totalitate de mâna sa, nimeni nu pune la îndoială că ea reflectă spiritul său genuin.

Ea nu este făcută pentru asceții în căutare de un eroism excepțional, ci pentru toți cei care vor să urmeze cu fidelitate extraordinară aventura a evangheliei în normalitatea vieții cotidiene. Pentru aceasta, călugării săi B și acest lucru valorează și pentru sora sa, sfânta Scolastica, și călugărițele sale B nu se retrag în căsuțe izolate, cum se obișnuia în acele mănăstiri cu chilii separate din Orient, ci trăiesc în comuniune fraternă nu numai în timpul celebrărilor liturgice, dar și la muncă, în refectoriu, în dormitoare comune. Ei observă tăcerea în locurile și timpurile stabilite, dar și conversează și se instruiesc unul pe altul.

Benedict a gândit mănăstirea ca un loc unde se realizează pe deplin, atât cât este posibil pe pământ, împărăția cerurilor. Călugării sunt oameni ce se supun în mod liber, "la școala slujirii divine", sub conducerea înțeleaptă și paternă a abatelui care trebuie să aibă de partea sa o lungă și profundă experiență a lucrurilor divine și umane.

În mănăstire, timpul este împărțit cu înțelepciune între rugăciune și muncă. Succesorii lui Benedict au creat expresia devenită celebră: ora et labora ("roagă-te și muncește"). Pentru călugăr, cartea studiosului sau a copistului, forja fierarului sau sapa lucrătorului la câmp sunt instrumente sacre pentru slujirea lui Dumnezeu. Călugării vor deveni maeștri ai tuturor artelor și meseriilor, pentru ei și pentru ceilalți oameni.

Dacă, în majoritate, erau analfabeți, ca și oamenii obișnuiți ai timpului, ei se instruiau ascultând în cor și în refectoriu lecturile din Sfânta Scriptură și din sfinții părinți; dacă proveneau din rândul populației numite barbare prin cruzimea și grosolănia lor, în mănăstire se modelau, devenind asemenea celorlalți, mâncând la aceeași masă pâinea materială și intelectuală.

Abatele era responsabil pentru viața creștină, având grijă de fiecare călugăr, înainte de toate, de acei copii care erau dați de părinții lor în speranța că vor ajunge călugări. O instituție ce trezește curiozitate în noi, cei moderni, dar pentru acele timpuri, era cu adevărat providențială. Ce oportunitate mai bună pentru un tânăr decât să fie instruit într-un loc așa de evoluat din punct de vedere social, iar din punct de vedere spiritual, așa de elevat? Pe viitor, el putea alege între a rămâne în mănăstire sau a se întoarce în mijlocul lumii. Chiar și în această a doua situație, deoarece dobândise o pregătire umană de invidiat, în raport cu ceilalți din lume, avea o poziție privilegiată.

Legea fundamentală ce trebuia să domnească în mod absolut între călugări era caritatea fraternă, așa cum se citește în capitolele Regulii, care privește oficiul abatelui și raporturile dintre călugări.

Rădăcina acestei trăiri împreună era rugăciunea și cuvântul lui Dumnezeu. Nu numai rugăciunea comună, făcută în cor, dar și aceea meditativă personală și aceea pe care fiecare o putea repeta în mod liber la scurte intervale prin simple invocații. Cuvântul lui Dumnezeu, apoi, nu se limita numai la ascultarea plină de respect, dar era interiorizat pentru a-l întrupa în mod concret în comportamentul normal de fiecare zi. Acesta era sensul profund a ceea ce astăzi numim Lectio divina.

3.3 Faima de care se bucura Montecassino

Despre Montecassino se vorbea deja pretutindeni, și personaje ilustre urcau la acest munte sfânt pentru a admira minunea și pentru a vorbi cu Benedict. Veneau cetățeni din Cassino, mulți dintre cei care erau cufundați încă în păgânism și se converteau; veneau de departe chiar și episcopi importanți, cum ar fi sfântul Sabin de Canossa, pe când era deja legat papal la Conciliul din Constantinopol, din 525, și sfântul Gherman, episcop de Capua, prieten intim al lui Benedict, căruia i-a văzut sufletul urcând la cer în formă de glob de foc în noaptea în care el murea.

Pe muntele sacru a voit apoi să urce și regele Totila, în timp ce călătorea de la Ravenna spre a cuceri Napoli. Pentru a cunoaște drumul, l-a trimis mai înainte, simulând vizita regală, pe spătar (capul gârzii de corp), îmbrăcat în haine regale și însoțit de trei conți. Cei patru trecuseră deja de primul rând de ziduri ale mănăstirii și se apropiau de al doilea, când de sus s-a auzit vocea abatelui care îi urmărea. Acesta, adresându-se lui Riggo, falsul rege, i-a spus: "Fiule, lasă-ți acele haine, pentru că nu-ți aparțin". Descoperit și speriat, nu a mai avut curajul să meargă înainte, și toți patru s-au întors la rege și i-au

relatat cele petrecute. Regele, care spunea că nu-i este frică nici de diavol, acum încă și mai curios, s-a dus să se întâlnească cu sfântul.

Când a sosit înaintea lui, s-a trezit deodată în genunchi fără să vrea. Benedict l-a ridicat și l-a condus în camera sa, unde, între patru ochi, i-a spus cu dezinvoltură: “În trecut ai comis multe crime. Și acum drumul tău este semănat cu multe nelegiuiri. Este timpul să încetezi această viață ticăloasă. Tu vei lua Roma, vei trece și la cucerirea Siciliei și vei domni doar nouă ani, dar în al zecelea an te așteaptă moartea”. Grigore povestește că regele a primit acolo o lecție și a devenit puțin mai uman, dar nu pentru prea mult timp.

3.4 “Paradisul” lui Benedict

S-a petrecut un eveniment cu adevărat extraordinar în viața acestui patriarh al monahismului, care nu a putut fi trecut sub tăcere. Nu numai pentru că el ne este prezentat de Grigore cel Mare, și mărturia sa este demnă de toată încrederea, dar și pentru că explică succesul pe care l-a avut peste veacuri spiritul benedictin. Îl prezentăm aici după o reconstituire a cardinalului Schuster.³

“Era 29 octombrie 540, într-o zi frumoasă de toamnă, când la Montecassino a ajuns diaconul Servando. El era abatele Mănăstirii "San Sebastian" din Alatri - Era însoțit de câțiva călugări din mănăstire. Sfântul Grigore ne informează că Servando se distingea printr-o învățătură spirituală deosebită. Se înțelege atunci prietenia sfântă care lega cele două mari suflete...

Discutând despre paradis și despre Treimea Sfântă, cei doi abați au petrecut într-un climat sfânt acea zi blândă de toamnă. Înserându-se, Benedict le-a pregătit călugărilor oaspeți paturile în dormitorul comun al mănăstirii: erau foarte obosiți din cauza drumului; diaconului Servando, în schimb, i-a oferit propria cameră, situată la primul etaj al turnului. Acesta era ca un birou privat al sfântului, de unde o scară mobilă ducea la chilia de deasupra, unde el își avea dormitorul.

În timpul nopții, pe când călugării dormeau adânc, sfântul patriarh a anticipat, singur, rugăciunea vigiliilor. Dragostea față de natură, pe care o au marii prieteni ai lui Dumnezeu, l-a făcut și pe Benedict să-și spună rugăciunea la fereastră. Când, la diferite intervale de timp, își ridica ochii spre stele și intra într-o dumnezeiască contemplație, sfântul simțea cum inima i se înflăcăra. Stătea la fereastră, deoarece în chilia lui strâmtă simțea de acum înainte că se sufocă. Pentru el, firmamentul înstelat era ca o perdea menită să ascundă Sfânta Sfintelor. La un moment dat, sufletul său s-a simțit purtat dincolo de acel văl, pentru a contempla față în față chipul Aceluia care locuiește într-o lumină de nepătruns...”

Autorii mistici, începând cu Grigore cel Mare, au tratat îndelung și pe larg despre natura acestei înălțări a sfântului.

Sfântul Bonaventura adaugă că Benedict, vizionarul, l-a contemplat atunci pe Dumnezeu, și prin el a cunoscut totul.⁴ Papa Urban al VIII-lea, într-o bulă cu privire la sfântul Benedict, afirma că sfântul, fiind încă pelerin pe acest pământ, a meritat să-l vadă pe Creatorul său și toate lucrurile create prin el.⁵

³ Ibid., pag. 365-373.

⁴ Cf. Sfântul Bonaventura, De luminar. Eccl., Serm. XX.

⁵ Tamburrin, tom. II, disput. XXIV, quaest. 5.

Rămânând la narațiunea biografului (sfântul Grigore), adăugăm faptul că Benedict nu s-a referit la altceva decât că a văzut pământul întreg cufundat în marea lumină a Creatorului. Pentru a contempla această viziune, nu creația a fost cea care s-ar fi micșorat la nivelul mapamondului scolastic, ci sufletul său cufundat în Dumnezeu s-a dilatat la dimensiunile lumii, în așa fel încât, într-o singură privire, a putut să contemple întreaga lume adunată înaintea sa și, într-o simplă rază de lumină, întreaga operă divină din lumea creată.

Aici, trebuie să spunem că sfântul Benedict era în întregime pregătit și întărit pentru acest fel înalt de comunicare mistică cu cerul, încât organismul său nu a cedat nici în fața extazelor, nici a leșinurilor. El a rămas în picioare la fereastră, foarte conștient, încât l-a putut chema în mod repetat și cu glas tare pe diaconul care dormea în camera de dedesubt, să vină și el ca să contemple viziunea.

Glasul emoționat al sfântului l-a deșteptat și surprins pe Servando, care îl cunoscuse ca fiind întotdeauna calm și echilibrat. A înțeles că trebuia să se fi întâmplat ceva extraordinar; astfel că, impresionat, s-a ridicat din patul său și, urcând scara, a alergat la sfânt.

Acesta, aflându-se la fereastră, l-a invitat să privească lumina ce lumina cerul dinspre Capua, și i-a povestit tot ceea ce a observat. Și a adăugat că tocmai atunci îngerii au ridicat la cer, în formă de glob de foc, sufletul mitropolitului Gherman.

Asemenea sfântului Paul, care, după răpirea sa în cer, trebuie să se fi simțit profund transformat în mintea și voința sa, la fel, patriarhul de la Montecassino, după ce a contemplat într-o singură rază de lumină divină tot ceea ce se află sub Binele infinit, trebuie să fi început și el o viață nouă. De acum, înțelegea realitățile umane în singura și simpla lor cauză, care este Dumnezeu.

Sufletul său a crescut în Domnul, așa cum bine explică sfântul Grigore: Răpit în Dumnezeu, mintea sa s-a lărgit și a văzut în el, fără dificultate, întreaga creație. Viziunea a fost trecătoare, dar efectele nu se vor putea șterge vreodată din sufletul său.

În Regula sa, face referință tocmai la acest fel de intraductibilitate în limbajul uman a ceea ce simțea cu inima. Și abatele de la Cassino a văzut, asemenea lui Paul, lucruri imposibil de relatat.

Nu este inutil de a releva cum sfântul Grigore, după această sublimă răpire a patriarhului, a impus urmarea admirabilei redactări a Regulii, aproape insinuând că acest codice a fost mai întâi contemplat în această lumină supranaturală și apoi redactat pe foi de papyrus.

După această experiență, a crescut în sfântul Benedict nostalgia după cer. În timpul celor șapte ani cât a mai trăit, nu făcea decât să vorbească și să suspine după paradis; în perioada următoare, alți sfinți contemporani făceau, în ciuda pericolelor, călătoria spre Montecassino, pentru a avea satisfacția de a gusta bucuriile cerului discutând cu părintele Benedict.

Din noaptea în care a contemplat lumina divină din cer, și fizionomia sa a început să se schimbe. Omul lui Dumnezeu avea aspectul senin și o comportare îngerească. Părea înconjurat de o lumină supranaturală, așa încât, deși trăia încă pe pământ, cu inima era deja în ceruri.

Dacă Benedict a fost favorizat de o viziune cerească, aceasta nu s-a întâmplat pentru a premia virtuțile sale eroice sau pentru a satisface curiozitatea sa intelectuală; carisma sa trebuia să aibă tăria de a reproduce în mănăstire viața cerească și să contribuie la restabilirea armoniei în lumea creată.

3.5 Fecioara Scolastica

Între personajele ce urcau pentru a-l vizita pe Benedict, era una pe care el o primea cu o specială afecțiune, deoarece, mai mult decât oricare altul, îi înțelegea mai bine carisma: sora sa, Scolastica. Ea, care conducea o mănăstire de fecioare lângă munte, o dată pe an, mai înainte de a începe Postul Mare, îl vizita pe fratele ei, care, cu lumina sa, îi umplea inima.

De câte ori au vorbit despre paradisul pe care el îl contemplase!? Și Scolastica îl asculta, îl înțelegea mai bine decât toți călugării, ba chiar părea ca ea însăși să vadă ceea ce fratele ei îi povestea. În timpul ultimei vizite, deși coborâse seara, nu a voit să plece și l-a constrâns pe fratele ei să rămână împreună pentru a-i povesti și mai multe, deoarece, prin rugăciunea ei, a făcut să se dezlănțuie o furtună, care l-a împiedicat pe Benedict să se întoarcă în mănăstire.

Câteva zile mai târziu, sfântul contempla sufletul feciorelnic al surorii Scolastica urcând la cer ca o porumbiță, și i-a trimis pe călugării săi să-i ia trupul și să-l depună în mormântul pe care îl pregătise pentru ea. Nu a trecut mult timp și, la 21 martie 546, și Benedict se odihnea alături de sora sa.

Celor care voiau să știe mai mult, sfântul Grigore le dădea celor din timpul său acest sfat: “Dacă vreunul dorește să cunoască trăirile și viața sfântului mult mai bine, poate descoperi în Regulă toată învățătura sa, pentru că omul lui Dumnezeu nu a învățat nimic altceva decât ceea ce a trăit”.⁶

Sursa: <http://www.calendarcatholic.ro/Sfinti/tabid/66/articleType/ArticleView/articleId/2568/SF-Benedict-abate-patron-al-Europei.aspx>

⁶ Sfântul Grigore cel Mare, Dialoguri, cartea a II-a, c. 36.